

FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA

21. Gf. 40.585/2016/7.

A Fővárosi Ítéltábla a Germus & Társai Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: dr. Kékuti Ákos ügyvéd) által képviselt felperes neve (Cg. ..., felperes címe) felperesnek - az felszámoló szervezet neve (felszámoló szervezet címe, felszámolóbiztos: Tarjányi Zsuzsanna) felszámoló szervezet megbízásából eljáró Dr. Várady Tímea Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: dr. Várady Tímea ügyvéd) által képviselt I. r. alperes neve (Cg. ..., 2100 I. r. alperes címe) I. r. és a Dr. Németh Renáta Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző : dr. Németh Renáta ügyvéd) által képviselt II. r. alperes neve (Cg. ..., II. r. alperes címe) II. r. alperes ellen szerződés megtámadása, illetve szerződés létrehozása iránt indított perében a ... Törvényszék 2016. szeptember 22. napján kelt 8.G. .../2015/53. számú ítélete ellen a felperes 54. sorszámú fellebbezése alapján, az alulírott napon - tanácsülésen - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy a 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg II. rendű alperesnek 6350 (Hatezer-háromszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a 2015. január 22. napján benyújtott keresetlevelében - a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló, többször módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 49. § (5) és (6) bekezdése alapján - az I. r. alperes felszámolási eljárásában, az adós tulajdonát képező ingatlanok nyilvános értékesítése keretében az elővásárlási joga figyelembevétel nélkül „megkötött adásvételi szerződés”, illetve az értékesítés szabályainak megsértésével „kötött adásvételi szerződés” megtámadása iránt terjesztett elő keresetet az alperesek ellen.

A kereseti kérelmében a G. külterület .../1/A/22. és a .../1/A/24. helyrajzi számú - a természetben a G., ... u. 69/A. szám alatt lévő - „ingatlanok vonatkozásában” elsődlegesen az I. r. alperes, mint eladó és a II. r. alperes, mint vevő között „esetlegesen megkötött adásvételi szerződések érvénytelenségének megállapítását” kérte, és azt, hogy a bíróság a II. r. alperest a felperes „és az I. r. alperes között megkötendő adásvételi szerződések megkötésének, valamint az ingatlanok tulajdonjoga megszerzésének ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésének” tűrésére kötelezze.

Arra az esetre, ha az elsődleges keresete nem teljesíthető, vagylagosan a Cstv. 49. § (5) bekezdése alapján „az I. r. alperes, mint eladó és a II. r. alperes, mint vevő között” az ingatlanok vonatkozásában „esetlegesen megkötött adásvételi szerződések érvénytelenségének” megállapítását és a II. r. alperesnek a fentiek szerinti tűrésre kötelezését kérte.

Az elsőfokú eljárás során módosított, végleges keresetében elsődlegesen az ingatlanokra - az elővásárlási joga gyakorlására irányuló nyilatkozata alapján a II. r. alperes által adott ajánlat szerinti tartalommal - a közte és az I. r. alperes között az adásvételi szerződés létrejöttének megállapítását, másodlagosan az I. r. alperesnek a II. r. alperes vételi ajánlata elfogadására irányuló nyilatkozata semmiségének a megállapítását kérte.

Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték arra hivatkozva, hogy a felszámoló a pályázatot eredménytelenné nyilvánította, az ingatlanokra az alperesek között adásvételi szerződés nem jött létre.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 314 500 Ft, a II. r. alperesnek 399 415 Ft perköltséget.

Az ítéletében megállapított tényállás szerint az I. r. alperes és a II. r. alperes között a perbeli ingatlanra adásvételi szerződés nem jött létre.

Határozatának a perköltségre vonatkozó indokolása szerint a pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte perköltségként az I. r. alperes javára a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint 314 500 Ft, míg a II. r. alperes részére az IM rendelet 4/A. §-a alapján $314\,500 + 84\,915$ (áfa) összesen 399 415 Ft ügyvédi munkadíj megfizetésére.

A felperes az ítéletnek kizárólag a perköltséget megállapító rendelkezése elleni fellebbezésében kérte az ítélet részbeni megváltoztatását, az I. r. alperes javára megfizetendő perköltség összegének 80 000 Ft-ra, a II. r. alperes részére fizetendő perköltségnek $80\,000 \text{ Ft} + \text{áfa} = 101\,600 \text{ Ft}$ -ra történő „csökkentését”.

A fellebbezési kérelmének indokaként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj egyik alperes vonatkozásában sem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, amellyel kapcsolatban előadta, hogy az elsőfokú bíróság 4 tárgyalást tartott, az I. r. alperes jogi képviselője 3, a II. r. alperesi ügyvéd 2 tárgyaláson volt jelen. Az elsőfokú eljárás során az I. r. alperes összesen 1 beadványt nyújtott be 2 oldal terjedelemben, a II. r. alperes pedig 2 beadványt „pár soros terjedelemben”, amelyek közül az egyik beadvány lényegében iratcsatolás volt.

Álláspontja szerint mindezekre tekintettel a beadványok elkészítésével elvégzett ügyvédi tevékenység munkaidő szükséglete nem haladhatta meg az I. r. alperesnél a 3 munkaórát, a II. r. alperesnél a 4 munkaórát.

Szerinte az I. r. alperes jogi képviselőjének a perre fordított feltételezett munkaideje - a tárgyaláson való részvételre 3 munkaórát kalkulálva - 19 munkaórát, a II. r. alperes ügyvédjéé pedig - a részvételével megtartott tárgyalások 2 órás időtartamát figyelembe véve - a 18 munkaórát nem haladta meg. Ehhez képest - figyelembe véve azt is, hogy az alperesek jogi képviselőinek tevékenysége nemcsak erre a perre, hanem az ugyanazon tényállás mellett párhuzamosan folyamatban volt 8.G. .../2015. számú perre is vonatkozott, amelyben ugyanazokat a beadványokat csatolták be - az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerinti díjazással számolva az I. r. alperes részére 80 000 Ft, a II. r. alperes részére $80\,000 \text{ Ft} + \text{áfa} = 101\,600 \text{ Ft}$ összegű ügyvédi munkadíj megállapítása indokolt, míg az elsőfokú bíróság által megítélt, a pertárgyérték 5 %-át kitevő ügyvédi munkadíjjal azonos perköltség eltúlzottan magas, a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel nem áll arányban.

A II. r. alperes a fellebbezési ellenkérelmében - tartalma szerint - az elsőfokú bíróság ítélete fellebbezett rendelkezésének a helybenhagyását kérte.

Vitatta, hogy az alperesek részére megítélt ügyvédi munkadíj nem áll arányban az elvégzett munkával.

Hangsúlyozta, hogy az alperesi képviselők már az első érdemi védekezésükben előadták: a felperes kereseti kérelme azért alaptalan, mert olyan szerződés érvénytelenségének megállapítását kéri, amely létre sem jött. Ennek ellenére a felperes - noha módja lett volna a kereseti kérelemtől való elállást megfontolni - a peres eljárást teljesen alaptalanul folytatta. Álláspontja szerint ezért az ügyvédi munkadíj kért mérséklése nem indokolt.

Hivatkozott a Fővárosi Ítélőtábla hasonló tárgyú ügyben hozott 11.Gf.40.65/2016. számú ítéletében megjelent bírósági gyakorlatra, amely szerint az ügyvédi munkadíj megállapításánál a bíróság nemcsak a beadványok és tárgyalások számát, hanem a jogi képviselő célszerű pervitelét, az ügy lényegére törő, ésszerű időn belül történő elbírálásában való közrehatását is figyelembe veszi.

Az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítélőtábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontja szerint tárgyaláson kívül bírálta el, amelynek során - a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése szerint - fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes keresetét elutasító rendelkezését és indokait, és a perköltségre vonatkozó rendelkezését is kizárólag a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között vizsgálta felül.

A fellebbezés alaptalan.

A Pp. 75. § (1) bekezdéséből következően perköltség címén a pernyertes fél igényt tarthat a célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban akár a bíróság előtt, akár a bíróságon kívül felmerült költségei megtérítésére, így - egyebek mellett - a Pp. 75. § (2) bekezdése szerint a képviselői eljáró ügyvéd készkiadásainak és munkadíjának megtérítésére is.

A jelen esetben az alperesek az elsőfokú eljárás során a képviselői eljáró ügyvéd munkadíjának megállapítását nem a velük kötött megbízási szerződés, hanem a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (R.) 3. § (2) bekezdésének rendelkezései alapján kérték.

Az R. 3. § (2) bekezdés a) pontja értelmében polgári perben az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának pervesztes felet terhelő összege 10 000 000 Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5 %-a, de legalább 10 000 Ft.

Az R. 3. § (6) bekezdésének első mondata szerint, ha az így megállapítható munkadíj nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, a bíróság azt mérsékelheti.

Az ügyvédi munkadíj, mint a Pp. 77. §-a szerinti perköltség megállapítása során az ügyvédi munkadíjat főszabályként (az R. 2. §-ában írt esetet kivéve) az R. 3. § (2) bekezdés a) - c) pontjaiban meghatározott minimum értékek, mint alsó határ, és a %-os mértékek között kell megállapítani, ezen belül tehát a bíróságnak mérlegelési lehetősége van.

Amennyiben a bíróság az ügyvédi munkadíjat az R. 3. § (6) bekezdése szerinti mérsékelt összegben állapítja meg ennek okát külön indokolni köteles.

A Fővárosi Ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletében az I. és II. r. alperes javára perköltségként megítélt ügyvédi munkadíj összegét a felperes által a keresetlevelében 6 290 000 Ft-ban megjelölt pertárgyérték R. 3. § (2) bekezdés a) pontja szerinti %-os mértékében, a II. r. alperes esetében pedig annak 27 %-os árával növelt összegében állapította meg. Mivel ezáltal a díjmegállapítás során az R. 3. § (2) bekezdés a) pontjában írtaktól nem tért el, a perköltség megállapítás tekintetében részletesebb indokolási kötelezettség nem terhelte.

Alaptalanul támadta a felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének perköltség megállapítását az ügyvédi munkadíj mérséklésére vonatkozó R. 3. § (6) bekezdése jelen esetben

való alkalmazásának szükségességére, és ezáltal a mérséklési szabály jogszabálysértő mellőzésére hivatkozva.

A Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet azzal a fellebbezési érveléssel, miszerint a jelen esetben a mérséklést az ügy egyszerű jogi megítélése, az áttekintéséhez szükséges iratok viszonylag alacsony száma, könnyű és gyors áttekinthetősége, valamint az ügyvédi beadványok csekély száma és terjedelme, illetve a tárgyaláson való részvétellel eltöltött minimális idő indokoltá tette (volna). A perköltségként megítélhető ügyvédi munkadíj összegének az R. 3. § (2) bekezdése szerinti megállapítása során a jogszabály lehetőséget ad a bíróságnak arra, hogy a per tárgyának értéke mellett értékelje az ügy bonyolultságát, és a perköltségre jogosult fél perben kifejtett célszerű és indokolt jogi tevékenységét is, ahogyan arra a II. r. alperes a fellebbezési ellenkérelmében is helyesen hivatkozott.

Az adott ügyben a felperes a 2015. január 22. napján előterjesztett a keresetlevelében azt állítva, hogy az érintett ingatlanokra adásvételi szerződést kötöttek, a Cstv. 49. § (5) és (6) bekezdése szerinti jogok érvényesítése iránt indított pert az alperesek ellen. Ez a tényállítása - az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett megállapítása szerint - valótlan volt. A II. r. alperes már a 2015. március 23. napján 11. sorszám alatt benyújtott beadványában, majd az elsőfokú bíróság felhívására 2015. május 11-én előterjesztett, és a felperes által 2015. május 19. napján átvett beadványában is nyilatkozott arra, hogy a keresetben megjelölt ingatlanokra az I. r. alperessel nem kötött adásvételi szerződést. A felperes ennek ismeretében a 2015. május 22-én benyújtott beadványában a keresetét részben módosítva, eltérő ténybeli és jogi alapon fenntartotta, az így előterjesztett keresetét pedig a 2016. április 20-án előterjesztett 46. sorszámú beadványában módosította. A Fővárosi Ítéltábla e tényekből azt állapította meg, hogy nem csupán a felperes valótlan tényállításra alapított elsődleges és másodlagos kereseti kérelme, hanem a keresetmódosításban megjelölt elsődleges és másodlagos igény is tárgya volt az elsőfokú eljárásnak. Ezáltal az alpereseknek ezekkel a módosított igényekkel szemben is védekeznie kellett. Az ennek érdekében kifejtett ügyvédi tevékenység pedig - az elsőfokú bíróságnak a keresetet elutasító ítéleti rendelkezése jogerőre emelkedésére figyelemmel - célszerűnek és indokoltak bizonyult.

A Fővárosi Ítéltábla mindezekre tekintettel arra a meggyőződésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a pertárgyérték alapulvételével az R. 3. § (2) bekezdés a) pontja szerinti felső határnak megfelelően megállapított ügyvédi munkadíj összege sem az I., sem a II. r. alperes vonatkozásában nem eltúlzott, az arányban áll a ténylegesen elvégzett, célszerű és eredményes jogi képviselői tevékenységgel, ezért az R. főszabálya szerinti százalékos mértéknek megfelelően meghatározott ügyvédi munkadíj leszállításának, illetve az R. 3. § (6) bekezdése szerinti mérséklésének nem volt indoka.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezett részét a Pp. 253. § (2) bekezdésének I. fordulata alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért saját másodfokú költségeit (az ügyvédi munkadíj, előlegezett fellebbezési eljárási illeték) magának kell viselnie, a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján pedig köteles megtéríteni a II. r. alperesnek a másodfokú eljárásban az ügyvédi munkadíjból keletkezett perköltségét is. A perköltségként megítélt ügyvédi munkadíj összegét a Fővárosi Ítéltábla (az elsőfokú ítéletben megállapított 314 500 Ft és a felperes által a fellebbezésében megállapítani kért 101 600 Ft különbözete, azaz) 212 900 Ft másodfokú pertárgyérték alapulvételével az R. 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és a 4/A. § (1) bekezdése szerint - de a fellebbezési ellenkérelem elkészítéséhez szükséges ügyvédi tevékenységre és arra figyelemmel, hogy a másodfokú eljárásban tárgyalás tartására nem került sor - 5000 Ft + 27 % áfa = 6350 Ft minimum összegben állapította meg, amelynek megfizetésére a felperest a Pp. 217. § (1) bekezdése

szerinti teljesítési határidőben kötelezte. Az I. r. alperesnek a másodfokú eljárásban igazolt perköltsége nem merült, ezért reá vonatkozóan perköltség viseléséről rendelkezni nem kellett.

Debrecen, 2017. május 29.

Dr. Görög Attila sk a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk előadó bíró, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró